

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty
Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Městský úřad Vejprty**, stavební úřad,
sídlem Tylova 870/6, 431 91 Vejprty,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevyřídil zcela její žádost ze dne 18. 8. 2017, kterou dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), žádala o sdělení, kdy, jakým osobám a na základě jakého právního důvodu byly poskytnuty informace (vč. kopií listin) ze spisů stavebního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úřadu žalovaného č.j. 1273/2017, č.j. 755/2017, č.j. 617/2017 a č.j. 980/2017. Dále žádala o sdělení, jaké konkrétní informace byly té které osobě poskytnuty, a požádala o poskytnutí kopií záznamů o poskytnutí informací.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný zůstal částečně nečinný, neboť nevyřídil žádost v části, která se týkala poskytnutí informací ze spisů žalovaného č.j. 1273/2017, č.j. 617/2017 a č.j. 980/2017, a pokud jde o část žádosti, která se týkala spisu č. 755/2017, žalovaný nevyřídil žádost, co do požadované informace, jaké konkrétní informace byly poskytnuty, komu (adresát je označen jen jako „zástupce“ konkrétní osoby), na základě jakého právního důvodu, a dále co do vyžádaných kopií záznamů o poskytnutí informací. Žalobkyně uvedla, že bezvýsledně vyčerpala dostupné prostředky ochrany, a to stížnost, přesto se požadovaných informací nedočkala, a proto přistoupila k žalobě proti nečinnosti žalovaného.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žalovanému byla od žalobkyně dne 18. 8. 2017 doručena žádost o informaci. Má za to, že žalobkyni odpověděl a žádost zcela vyřídil, což potvrzuje i rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 10. 2019, kterým byl potvrzen postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný žalobkyni přípisem ze dne 19. 9. 2019 odpověděl, ale nedošlo k úplnému vyřízení stížnosti. Rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 10. 2019 sice potvrdilo postup žalovaného, ale soud jím není vázán a je oprávněn vyhodnotit si sám důvodnost žaloby.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobkyni vyhovět.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po zhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
9. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 18. 8. 2017 žádost o poskytnutí informací, jak je vymezena v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Tuto žádost vyřídil žalovaný opatřením ze dne 5. 6. 2018, kterým žalobkyni sdělil, že žádost podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odkládá. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2019 uložil krajský úřad žalovanému, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí žádost vyřídil. Nato vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 2. 8. 2019, jímž žádost podle § 15 odst. 1 InfZ žádost odmítl z důvodu neexistence požadované informace. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně rozhodnutím krajského úřadu ze dne 23. 8. 2019 zrušeno pro nepřezkoumatelnost a nemožnost v daném případě celou žádost odmítnout z důvodu neexistence požadované informace, neboť bylo zjištěno, že část požadovaných informací byla již dříve žalobkyni poskytnuta.
10. Žalovaný vydal dne 19. 9. 2019 přípis označený jako rozhodnutí, v němž uvedl, že zasílá požadovanou informaci, a to v následujícím znění: „*dne 30. 6. 2017 sdělením č.j. MU-VEJ/1911/2017/Su-Še byla poskytnuta (sic!) kopie dokumentů ze spisu 755/2017, zástupci Mgr. S. W. Po prozkoumání materiálů jsme na našem úřadu nedohledali žádnou jinou evidenci toho, jakým osobám a na základě jakého právního důvodu byly poskytnuty informace (vč. kopií listin) ze spisů stavebního úřadu č.j. 1273/2017, č.j. 755/2017, č.j. 617/2017 a č.j. 980/2017.*“ Ke stížnosti žalobkyně vydal krajský úřad rozhodnutí ze dne 2. 10. 2019, kterým podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ postup žalovaného potvrdil.
11. Předmětem přezkumu je to, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 18. 8. 2017, neboť jí dle žalobkyně nebylo zcela vyhověno.
12. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace. Jednotlivec se však stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním této stížnosti jako prostředku ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. proti povinnému subjektu. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Soud nepominul fakt, že žalovaný na jedné straně poskytl informaci a měl za to, že žádost žalobkyně vyřídil dne 19. 9. 2019, na druhé straně k tomu zvolil nesprávnou formu, neboť rozhodnutí se v případě vyhovění žádosti nevydává, ale informace se pouze fakticky poskytne, a to například formou přípisu [srov. § 14 odst. 5 písm. c) InfZ]. Proti tomuto postupu (poskytnutí informací) není možno podat odvolání (jak bylo nesprávně uvedeno žalovaným v poučení), ale je možno podat pouze stížnost podle § 16a odst. 1 InfZ, což žalobkyně učinila a nenechala se tak zmýlit nesprávným postupem žalovaného. Vzhledem k tomu, že procesně nesprávný postup nebyl na újmu práv žalobkyně a také vzhledem k neformálnímu poskytování informací, neposoudil soud použitou formu jako vadu s negativními procesními důsledky pro žalobkyni a následně pro žalovaného. Soud tedy mohl přistoupit k meritornímu posouzení předmětné žaloby.
14. Účelem InfZ je realizace hmotného práva na informace zakotveného v čl. 17 odst. 5 Listiny, který stanoví povinnost státním orgánům a orgánům samosprávy přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky poskytování informací stanoví mezi jinými zákony i InfZ. Smyslem tohoto ústavně zaručeného základního práva na informace je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci tím, že povinný subjekt informuje o své činnosti oprávněné subjekty (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18, www.usoud.cz).
15. K požadovaným informacím ze spisu č.j. 755/2017 žalovaný sdělil, že neposkytl informace nikomu jinému než žalobkyni dne 30. 6. 2017, a to prostřednictvím jejího zástupce. Soud konstatuje, že zástupce sice jedná osobně a projevuje svoji vůli, avšak veškerá právní jednání jsou přičitatelná zastoupenému (žalobkyni). Soud tedy nevidí jako nesprávné, pokud se uvede jako osoba, již byla informace poskytnuta, sama žalobkyně a nikoliv jmenovitě její zástupce. Žalobkyně ostatně ani netvrdí, že by měla jiného zástupce než JUDr. Jana Waltera a mohlo dojít k záměně. Uvedená jednoznačná identifikace žalobkyně jako jediné osoby, které byly poskytnuty informace, sebou nese i další významné důsledky. Je z ní totiž patrné, že hmotné právo na získání informací bylo u žalobkyně naplněno, neboť ona byla jediným předchozím žadatelem a příjemcem informací a kopií ze spisu a tedy informace, které žalobkyně žádala, jí již byly dříve poskytnuty. Právo na informace neslouží k tomu, aby byl povinný subjekt nucen k bezúčelnému cizelování odpovědí na žádosti o informace, tak, aby jeho odpovědi zrcadlově odpovídaly žádosti, ale účelem tohoto práva je co možná nejširší a neformální poskytování informací. To bylo v daném případě naplněno.
16. Žalovaný uvedl, že žádnou jinou evidenci ani ve vztahu k ostatním spisům nedohledal. I negativní informace o tom, že neexistuje žádná evidence o poskytnutí informací z uvedených spisů, má rovněž svoji informační hodnotu, byť ji nelze za poskytnutí informace stricto sensu považovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2017, č.j. 6 As 251/2016-26, www.nssoud.cz). V daném případě žalobkyně netvrdila, že by taková evidence měla existovat, resp. že by poskytnutá informace nebyla úplná a že žádaly informace i jiné konkrétní osoby a zůstala pouze u tvrzení, že odpověď žalovaného neodpovídá jednotlivým bodům žádosti a tím ji zcela nevyčerpává. S tímto formálním náhledem se však soud neztotožňuje a konstatuje, že žalovaný informace poskytl v dostatečném rozsahu, žádost žalobkyně vyčerpával a ani nebylo jeho povinností poskytnutí informací částečně odmítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012 – 76, www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
18. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. dubna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.